

* * *

Чи є де кінець оцим рікам кривавим?
Із чим же межують оці океани сліз?
З летаргійним сном ідіотів,
що пентхаусів вікна скляні
вважають надійною твердю?
З фригідністю фюрерів, здатних
годувати ідею
десятками тисяч чужих дітей?
Чи усю цю солону вологу
всотає грузька біомаса,
короткозоро мружачись
в світлі блакитних екранів?
Вона здатна відчутти лиш вістря пружин,
перевертаючись на диванах...
Дійсну ціну кожній краплині
цієї пекучої речовини
знають лиш ті, що на гребені хвилі
поміж небом та пеклом
довіриливо дивляться в очі
Збирачеві Достиглих Душ.
Їм не до дискусій: «Чи все те дарма?
Чого нам чекати – війни чи миру?»
Бо до Волі битих шляхів нема,
є звивисті стежки межі болю й віри,
на яких не народжується історія,
а вже оживає легенда.

2014

ЩЕ НЕ ПІЗНО ЛЮБИТИ

Ти вирішуєш сам – чим Господь притрусив Твою стежку:
снігом чи рунами.
І нехай це виходить за межі здорового глузду і звичні лекала,
та душа, попри болісний досвід, має лишатися юною,
аби ані вічність, ані шарпане тіло її на лякали.

2016